

Arrest

nr. 92 462 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 219.854 van 19 juni 2012 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 64 107 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Rawalpindi. U zou katholiek zijn. U en uw gezin zouden al enige tijd lastiggevallen worden door een lokale maulvi en zijn mannen. Ze wilden dat u, uw echtgenoot en jullie zoon zich bekeerden tot de Islam. Ze zouden jullie hierbij geregeld aangevallen hebben. U zou hierbij gekwetst aan uw arm zijn. Jullie zouden tevergeefs naar de

politie gegaan zijn. Daar men dreigde jullie te doden en daar jullie aanvallers beweerden dat ze jullie overal konden vinden, zouden jullie besloten hebben om naar het buitenland te gaan. Jullie zouden een vliegtuig met onbekende bestemming genomen hebben, waarna jullie alle drie in België asiel hebben aangevraagd. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen steunt u uw asielaanvraag op de door uw echtgenoot (Aziz Masih, 09/18639) aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan t.a.v. u evenmin gesteld worden dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

"Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

De verklaringen die u, uw echtgenote en uw zoon aflegden over dezelfde gebeurtenissen verschillende onderling op enkele belangrijke punten. U bleef steeds zeer vaag over de concrete problemen die u kende in Pakistan. Zo bestaat er vooreerst onduidelijkheid over jullie laatste verblijfplaats te Pakistan. U verklaarde eerst duidelijk en herhaaldelijk dat jullie tot op de dag dat jullie Pakistan verlaten hebben op jullie thuis (gehoorverslag CGVS 09/18639 p. 2). Hierna gaf u aan uw thuisadres toch eerder verlaten te hebben: een week voor uw vertrek uit Pakistan zou u uw huis verlaten hebben. Pas nadat u herhaaldelijk gevraagd werd waar u die week doorbracht, gaf u een adres op (gehoorverslag CGVS 09/18639 p. 2). Deze versie van de feiten wordt bevestigd door uw zoon Sharoon (gehoorverslag CGVS 09/18603, p. 2). Uw echtgenote, Aziz Safia verklaarde dan weer dat jullie het huis al twee maanden voor jullie vertrek uit Pakistan verlaten hadden (gehoorverslag CGVS 09/18639/b, p. 2). Voorts zijn er ook tegenstrijdigheden i.v.m. jullie probleem met de moslims. U beweerde dat maulvi Khalid de maulvi was in een moskee die recht tegenover jullie huis lag, terwijl uw vrouw en zoon beweren dat deze moskee zo'n 5 tot 10 minuten wandelen verder lag (gehoorverslag CGVS 09/18639 p. 7, CGVS 09/18639/b p.4, CGVS 09/18603 p. 4). Wat betreft de naam van de maulvi was uw echtgenote onduidelijk. Zij gaf aan dat er in haar verhaal twee namen voorkwamen: Khalid en Mohammed Nadeem. Een van hen zou de smokkelaar zijn de andere de maulvi, ze wist echter niet meer wie, wie was (gehoorverslag CGVS 09/18639/b p. 4). Dit element wijst er reeds op dat jullie verhaal eerder verzonnen dan authentiek is. Jullie verklaarden allemaal dat de maulvi en zijn mannen gedurende de laatste maanden van jullie verblijf geweld tegen jullie gebruikten, maar over de aard en de intensiteit van dit geweld verschilden jullie verklaringen opvallend. U had het over 5 tot 6 gevechten bij u thuis gedurende die laatste maanden (gehoorverslag CGVS 09/18639 p. 7). Uw echtgenote had het dan weer over 5, 6 tot 10 gevechten gedurende die laatste maanden (gehoorverslag CGVS 09/18639/b p. 5). Uw zoon beweerde dan weer dat jullie thuis gedurende die laatste maanden soms wel 4 tot 5 keer per dag werden aangevallen, waardoor hij onmogelijk kon zeggen hoe vaak in totaal jullie aangevallen werden (gehoorverslag CGVS 09/18603 p. 4, 5). Jullie bevestigden steeds allemaal aanwezig te zijn bij deze gevechten.

Voorts beweerden u en uw zoon dat jullie wegens de verwondingen opgelopen tijdens deze gevechten naar het Central Hospital gingen, terwijl uw echtgenote duidelijk verklaarde dat jullie nooit naar het ziekenhuis gingen, enkel naar de lokale praktijken (gehoorverslag CGVS 09/18639 p. 8, CGVS 09/18639/b p. 5, CGVS 09/18603 p. 5). Jullie verklaarden allemaal tevergeefs bescherming gezocht te hebben bij de politie, maar jullie verklaringen waren onderling totaal anders. U beweerde dat jullie als gezin in totaal 5 tot 6 maal naar hetzelfde politiebureau gingen, maar dat de politie jullie sloeg (gehoorverslag CGVS 09/18639 p. 5, 7). Uw echtgenote beweerde dan weer dat jullie maar 2 tot 3 maal naar de politie gingen en dat de politie enkel verbaal en geen fysiek geweld gebruikte (gehoorverslag CGVS 09/18639/b p. 5). Volgens uw zoon gingen jullie maar éénmaal naar de politie en hierbij zou de politie geen geweld hebben gebruikt, ze zouden jullie enkel uitgescholden hebben (gehoorverslag CGVS 09/18603 p. 5). Jullie beweerden steeds samen naar de politie gegaan te zijn. Het is dan ook duidelijk dat u en uw gezinsleden totaal tegenstrijdige verklaringen aflegden over dezelfde gebeurtenissen. Dit breekt het geloof in uw ingeroepen vrees voor vervolging volledig af. Om in aanmerking te komen voor eender welk statuut zijn minstens geloofwaardige verklaringen vereist. daar dit bij u duidelijk niet het geval is, maakt u dan ook niet duidelijk nood te kennen aan subsidiaire bescherming."

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat de ingeroepen vrees voor vervolging omwille van haar geloof wel degelijk gegrond is. Zij is een diepgelovig katholiek christen. Ter staving hiervan voegt zij een stuk bij haar verzoekschrift waaruit blijkt dat zij en haar gezin, sinds zij in Heusden-Zolder wonen, elke zondag naar de mis gaan en verder zeer actief zijn in de parochie (stuk 3). Verzoekster verwijst vervolgens naar het feit dat christenen in Pakistan een minieme minderheid vormen; dat zijzelf afkomstig zijn uit de stad Rawalpindi dat op zo'n 150 kilometer van de Afghaanse oostgrens gelegen is; dat door de vlucht van de Taliban ook de laatste jaren in Pakistan negatieve gevoelens ontstaan zijn jegens het Westen en bijgevolg jegens het christendom; en dat het een algemeen gegeven is dat de lokale geestelijken in moslimlanden een zeer grote invloed hebben op (het dagelijkse leven van) de mensen. Dat de lokale maulvi in Rawalpindi over de macht en invloed beschikte om verzoekster en haar gezin het leven dermate zuur te maken en hen met de dood te bedreigen indien zij zich zouden bekeren tot de islam, is dan ook geenszins uitzonderlijk. Ter staving van deze situatie voegt verzoekster enkele persberichten toe aan onderhavig verzoekschrift (stukken 4, 5 en 6). Wat de Pakistaanse politie betreft, voert verzoekster vervolgens aan dat deze niet enkel onwillig is, maar ook niet in staat om bescherming te verlenen. Hierbij aansluitend verwijst verzoekster naar de landenrapporten over Pakistan van het *Department of State* van de Verenigde Staten d.d. 2008, 2009 en 2010 (stukken 7, 8 en 9), alsook een rapport uitgevaardigd door dezelfde instantie betreffende de religieuze vrijheid in Pakistan anno 2010 (stuk 10). Verzoekster stelt voorts dat haar niet kan verweten worden geen documenten ter staving van haar asielaanvraag te kunnen voorleggen, daar voor de meeste van de aangehaalde feiten nu eenmaal geen documenten kunnen worden voorgelegd. Vermits het voor verzoekster materieel onmogelijk is om haar vluchtverhaal en haar vrees voor vervolging te bewijzen, rest haar slechts haar mondelinge getuigenis en deze van haar echtgenoot en zoon. Verzoekster geeft verder aan dat zij zich onmogelijk alle feitelijke details kan herinneren, dat het niet voor de hand lag om haar verhaal nauwgezet en gedetailleerd over te brengen via een tolk en dat de gebeurtenissen hoe dan ook traumatiserend en vaak van intense aard waren waardoor het voor haar niet mogelijk was om precies te zijn in plaatsnamen, data en getallen.

Het mag volgens verzoekster geenszins verbazen dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het geweld dat tegen hen gebruikt werd en het aantal keren dat zij naar de politie zijn geweest. Men moet zich de vraag stellen waar men de grens trekt om al dan niet te spreken over geweld en in het verlengde over het aantal keren dat daar dan sprake van geweest is. Voorts is het logisch dat een slachtoffer van geweld van allerlei aard daar geen gedetailleerd verslag of lijstje van bijhoudt. Ook wat betreft het aantal politiebezoeken voert verzoekster aan dat als men vaker naar aanleiding van verschillende ernstige feiten naar de politie gaat, men zich het precieze aantal niet zo makkelijk kan herinneren.

De vaststelling dat verzoeksters zoon verklaarde slechts “eenmaal” naar de politie te zijn geweest, terwijl verzoekster en haar echtgenoot het hebben over “meerdere keren” is te verklaren door het feit dat zij gedrieën slechts eenmaal samen geweest zijn. De overige keren zijn verzoekster en haar echtgenoot zonder hun zoon gezamenlijk naar de politie gegaan. Wat de tegenstrijdigheid aangaande het gebruik van fysiek geweld betreft, stelt verzoekster dat dit verklaard kan worden door de verschillende subjectieve invulling van duw- en trekwerk als zijnde fysiek geweld.

Het gegeven dat verzoekster de naam van de smokkelaar verwarde, kan verklaard worden door het feit dat in landen als Pakistan de vrouw vaak geen inspraak heeft in wat voor aangelegenheden dan ook. Verzoekster had zelf geen inspraak en alles werd door haar echtgenoot geregeld. Voorts is het niet voor iedereen simpel om een naam te onthouden die men slechts een paar keer opgevangen heeft. Verzoekster had trouwens zelf reeds aangegeven dat zij niet goed was in het onthouden van namen en dat zij zelf beseftte dat er twee mannen met de naam Mohammed waren en dat zij deze verwarde.

De tegenstrijdige verklaringen betreffende de laatste verblijfplaats in Pakistan zijn te wijten aan een interpretatieprobleem aangaande het begrip ‘thuisadres’. Verzoekster en haar gezin hebben effectief tot op het einde in hun thuisstad verbleven, dit in een hotel iets verderop, geboekt en betaald door de

smokkelaar. Hun eigen huis hadden zij een week voor hun vertrek verkocht, opdat zij alles zouden kunnen betalen.

De tegenstrijdigheid aangaande het naar het ziekenhuis of naar lokale dokterspraktijken gaan om hun opgelopen verwondingen te laten verzorgen, is te wijten aan het feit dat de ziekenhuizen bemand worden door dokters die ook buiten het ziekenhuis hun eigen praktijk hebben. Gaat men voor één behandeling naar het ziekenhuis, dan zal de dokter die betreffende behandeling daar doen en de patiënt verder opvolgen in zijn lokale praktijk, hetgeen *in casu* volgens verzoekster eveneens gebeurd is.

Tot slot stelt verzoekster dat haar verklaringen en deze van haar gezin voldoende geloofwaardig waren tegen de achterliggende context en dat de verwerende partij wat kort door de bocht is gegaan in haar motivering en gevolgtrekkingen. Nergens kan uit worden afgeleid dat de verwerende partij verder onderzoek heeft gedaan dan wel dat zij het dossier van verzoekster voldoende grondig heeft onderzocht, hetgeen de schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster aangebrachte asielrelaas, gelet op de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in haar verklaringen en deze van haar echtgenoot en zoon. De Raad stelt vast dat deze tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, wel degelijk ernstig zijn en de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken. *In casu* legde verzoekster en haar gezin tegenstrijdige verklaringen af over de aard en intensiteit van het geweld dat tegen hen gebruikt werd, over het aantal keer dat zij naar de politie zijn geweest, over de laatste verblijfplaats voor hun vertrek uit Pakistan, over de locatie van de moskee en over de plaats waar de verwondingen die werden opgelopen, werden verzorgd. Verzoekster legde tevens met betrekking tot de naam van de maulvi ongelooftwaardige verklaringen af.

Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoekster worden verwacht dat zij en haar gezin eenduidige verklaringen afleggen omtrent de intensiteit van het geweld dat tegen hen is gebruikt en over het aantal keer dat zij naar de politie zouden zijn geweest. De tegenstrijdige verklaringen omtrent het geweld zijn, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, niet te verklaren door een verschillende subjectieve invulling van duw- en trekwerk als zijnde fysiek geweld. De Raad stelt dat verzoekster tijdens het gehoor het volgende verklaarde: “(...) Gebruikte hij of zijn mensen ooit geweld tegen uw familie? Ja Hoe vaak? 5, 6, 10 keer. Allemaal in laatste zes maanden voor vertrek? Ja ze sloegen ons en ze zeiden terug te komen, ze zouden ons doden. (...)” (stuk 3A, gehoorverslag verzoekster, p. 4, 5) (eigen onderlijning). Verzoeksters zoon verklaarde op de gestelde vragen het volgende: “(...) Wanneer begon fysiek geweld? Ongeveer zes maanden voor ons vertrek werd het erger, voordien deden zre het ook al maar zes maanden voor vertrek werd het erger. Hoe werd het erger? Eerder kwamen ze af en toe om ons te slaan, maar toen kwamen ze veel vaker om ons te slaan, soms 4-5 maal per dag.(...)” (stuk 3, gehoorverslag zoon, p. 4) (eigen onderlijning). Zowel verzoekster als haar zoon geven dezelfde omschrijving aan het geweld, met name “*slaan*” en situeren dit geweld in dezelfde periode. Dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de intensiteit van het geweld omdat zij hier een verschillende subjectieve invulling aan hebben gegeven vindt dan ook geen grondslag in het administratief dossier en is dan ook niet bij machte om de desbetreffende vaststellingen te verschonen.

Verzoeksters verklaring voor de tegenstrijdigheid aangaande het aantal keer dat zij beroep hebben trachten te doen op de lokale politie mist evenzeer feitelijke grondslag en kan evenmin afbreuk doen aan de ter zake gedane vaststellingen. Immers, uit de verklaringen van verzoekster, haar echtgenoot en hun zoon blijkt onmiskenbaar dat zij telkens samen naar de politie zijn gegaan (stuk 3B, gehoorverslag echtgenoot, p. 5, 7-8; stuk 3A, gehoorverslag verzoekster, p. 5; stuk 3, gehoorverslag zoon, p. 5). Verzoekster verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat haar echtgenoot en zoon nooit zonder haar naar de politie zijn geweest, en ook hun zoon stelde expliciet dat zijn ouders nooit zonder hem naar het politiekantoor zijn gegaan (stuk 3A, gehoorverslag verzoekster, p. 5; stuk 3, gehoorverslag zoon, p. 6).

De Raad ziet ook niet in op welke wijze een interpretatieprobleem aangaande het begrip ‘thuisadres’ de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de laatste verblijfplaats in Pakistan kan verklaren. Immers, zowel aan verzoekster, haar echtgenoot en hun zoon werd de duidelijke vraag gesteld hoelang zij voor hun vertrek uit Pakistan hun huis in Rawalpindi verlaten hadden. Hierop antwoordde verzoeksters echtgenoot aanvankelijk dat zij tot de dag van hun vertrek uit Pakistan in hun huis verbleven hebben.

Vervolgens gaf hij aan dat zij een week voor hun vertrek hun huis reeds verlaten hadden en in een bazaar in de stad verbleven hebben (stuk 3B, gehoorverslag echtgenoot, p. 2). Deze versie van de feiten wordt bevestigd door hun zoon S. (stuk 3, gehoorverslag zoon, p. 2). Verzoekster daarentegen verklaarde dat zij en haar gezin een maand of twee voor hun vertrek hun huis verlaten hadden en op verschillende plaatsen verbleven hebben (stuk 3A, gehoorverslag verzoekster, p. 2). De thans in het verzoekschrift uitgewerkte verklaring voor deze tegenstrijdigheden is *post factum* en aldus niet bij machte de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. Voormelde tegenstrijdige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en worden door verzoekster op generlei wijze weerlegd.

Verzoeksters betoog aangaande de werking van ziekenhuizen in Pakistan, dat overigens op geen enkele wijze met concrete informatie gestaafd wordt, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot en hun zoon steeds beweerden naar het Central Hospital te zijn gegaan voor de verzorging van hun verwondingen, terwijl verzoekster uitdrukkelijk gesteld heeft nooit, en dus ook niet voor de eerste consultatie, naar het ziekenhuis te zijn geweest (stuk 3B, gehoorverslag echtgenoot, p. 8; stuk 3, gehoorverslag zoon, p. 5; stuk 3A, gehoorverslag verzoekster, p. 5).

Ook de thans door verzoekster ontwikkelde argumentatie omtrent de onduidelijkheid die gerezen is bij haar verklaringen over de identiteit van de maulvi, overtuigt niet. Verzoekster gaat eraan voorbij dat wanneer haar gevraagd werd welke de naam was van de maulvi verantwoordelijk voor hun beweerde problemen zij zelf spontaan antwoordde: "*Mohammed Nadeem en Khalid. De namen lijken op elkaar. Ik herinner me ons verhaal niet meer zo goed. Zijn twee namen, weet niet meer wie wie is*" (stuk 3A, gehoorverslag verzoekster, p. 4). Verzoeksters zoon verklaarde dat de maulvi "*mohammed khalid*" heette (stuk 3, gehoorverslag zoon, p. 4). De vaststelling dat verzoekster niet weet welke de naam is van de maulvi, de persoon die er verantwoordelijk voor is dat zij en haar gezin geruime tijd lastig gevallen werden en dat zij de ingrijpende beslissing moesten nemen om hun land van herkomst te verlaten, ondersteunt de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.3. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken, zijnde de persberichten omtrent de situatie van christenen (stukken 4, 5 en 6), de landenrapporten over Pakistan van het *Department of State* van de Verenigde Staten d.d. 2008, 2009 en 2010 (stukken 7, 8 en 9), alsook het rapport uitgevaardigd door dezelfde instantie betreffende de religieuze vrijheid in Pakistan anno 2010 (stuk 10) en de petitie en de getuigenis van de pastoor van de Heilig Hart Parochie in Heusden-Zolder (stuk 3), zijn gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, niet dienstig. Verzoekster dient haar vluchtelingenrechtelijke vrees *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft zoals *supra* uiteengezet, desbetreffend in gebreke.

2.4. Ter terechtzitting merkt de raadsman van verzoekster op dat verzoekster aan diabetes lijdt en zij ten gevolge haar geloof bij de behandeling van haar ziekte in Pakistan zal worden gediscrimineerd. Verzoeksters raadsman wijst dienaangaande naar rechtspraak van het Hof van Justitie (EHJ, 5 september 2012, nr. C71/11 en C99/11, §79) en naar UNHCR Eligibility Guidelines inzake Pakistan.

De Raad stelt vast dat omtrent de voormelde UNHCR Eligibility Guidelines niet verduidelijkt wordt in welke mate zij betrekking zouden hebben op verzoekster.

Wat betreft het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie merkt de Raad op dat dit betrekking heeft op twee leden van de ahmaddiyamoslimgemeenschap, die op grond van dit geloof hun land van herkomst dienden te verlaten. Verzoekster toont echter niet aan op welke wijze dat arrest op haar van toepassing is. Zij toont niet aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Pakistan, aantoont.

2.6. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. C. DIGNEF,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER